

[Arne Bjerregaard]

Men desværre vil ministeren ikke gennemføre en fuld proportionalbeskatning og dermed fjerne en hel masse problemer og være med til at gennemføre et stringent system. Ministeren vil dermed ikke tage hensyn til, at skattelovgivningen og sociallovgivningen – den ved jeg nok jeg altid fremhæver, men jeg mener, de ting stadig væk hører sammen, vi kan ikke skille dem ad – at skattelovgivningen og sociallovgivningen begge har betydning for den enkelte, begge har betydning for familiens og den enkeltes forbrugsmuligheder. Dermed har ministeren ødelagt mulighederne for at skabe et stringent system, og ministeren har ikke villet imødekomme i al fald vores synspunkter om, at der skal være frihed også for familien til at vælge sin arbejdsfordeling. Det mener vi der var mulighed for at gøre nu: at skabe den frihed, som man altid har snakket om, men som man endnu ikke har villet gennemføre. Ministeren kunne udmærket fastholde progressiviteten. Vi ønsker også, at der skal være en progressiv beskatning, f.eks. ved, som vi har sagt før, at lade personfradraget erstatte af et persontilskud til alle og så i øvrigt gennemføre fuld proportionalbeskatning. Der kan selvfølgelig være nogle divergenser i opfattelsen af: skal vi fastholde, at indkomstskatten skal give det samme provenu – og dermed få en højere procent – eller skal vi sige: vi kan ikke bære, at vi skal have så høj en procent-sats, og derfor må vi afgive et provenu og så prøve på at få det ind på anden måde, eller må vi erkende, at vi på en eller anden måde må se at undvære dette provenu?

Vi havde håbet, at ministeren ville lægge op til en reform, der ville give alle familier uanset samlivsformer, uanset familiemæssig stilling, økonomisk frihed til at vælge arbejdsfordeling, så deres indtjening altid, uanset hvordan den var fordelt, blev beskattet med samme procentdel. Men desværre må vi jo notere, at også denne skatteminister – det havde jeg ikke troet – ville forfølge ideen om, at herindefra ved vi bedst, hvad der tjener til familiens gavn, og hvad der tjener den bedst med hensyn til arbejdsfordeling, i stedet for at give den frihed. Jeg må selvfølgelig erkende, at denne målsætning sekunderes stærkt af frihedens og lighedens verbale frontkæmpere i det radikale venstre.

Indkomstskatten, mener vi, har både en fiskal og en fordelingsmæssig opgave, og

begge dele må vi tage hensyn til. Men vi mener også, at vores sociallovgivning i dag har en fordelingsmæssig opgave. Vor sociallovgivning er ikke længere en lovgivning, der alene tager sigte på at hjælpe i trangtilfælde, men er i høj grad et fordelingspolitisk instrument. Og man kan ikke have to fordelingspolitiske instrumenter, som ikke er samordnede. Det lader sig ikke gøre at få en rimelig fordeling derved. I det mindste må man sørge for, at det ene af disse er neutralt. Skatteministeren kunne have sørget for, at skattesiden var neutral.

Hvis vi udfylder skatteministerens redegørelse med tal – dem har vi jo ikke fået nogen af – hvis vi forudsætter et lidt højere proportionalstræk, end hr. Bernhard Baunsgaard var inde på, nemlig til 180.000 kr., og hvis vi forudsætter en tillægsskat på 25 pct., ja, så må vi sige, at den familie, hvor begge tjener 180.000 kr., bliver beskattet 45.000 kr. lavere end den familie, hvor den ene sørger for hele indtjeningen.

Hvis jeg ellers forstår tillægsskatten på formuen ret, så må det samtidig være sådan, at den familie, som i forvejen beskattes med 45.000 kr. ekstra, pålægges en yderligere tillægsskat, som den anden familie ikke pålægges. Hvis vi skal følge hr. Wilhjelm's tanke, at det skulle være 20 pct. af formuen, der lægges til indkomsten ved beregning af tillægsskatten, så når vi hurtigt op på, at den familie måske må betale op imod 100.000 kr. – selv med en beskeden formue – fordi den har været så formastelig ikke at fordele arbejdet ligeligt. Sådan må jeg forstå tillægsskatten. Hvis det skal forstås anderledes, så er det i al fald formuleret forkert. Jeg forstår det sådan, at beskatning af formuen alene kommer ind i billedet i forbindelse med tillægsskatten, altså ikke i det tilfælde, hvor der ikke er en tillægsskat. Det vil sige, at den familie, hvor hver af ægtefællerne tjener 180.000 kr., altså tilsammen 360.000 kr. – hvis det er 180.000 kr., vi regner med – ikke skal betale skat af formuen, mens den familie, hvor der måske kun tjenes 200.000 kr., men hvor den ene sørger for det, kommer ud for en beskatning af formuen. Kan det være rimeligt?

Vi må sige fra kristeligt folkepartis side, at vi havde håbet på at få et positivt samarbejde om dette her, for vi føler, at vi må have et nyt skattesystem, et bedre skattesystem, i alt fald en reform. Men vi må sige, at når det